U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petry Weissové a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **M. L.**, zast. Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Český Těšín, Masarykovy sady 76/18, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2017, č. j. 62 Az 13/2017 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce **se** za právní zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti **přiznává** odměna ve výši 3.400 Kč. Tato částka bude na účet zástupkyně žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení platí stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. června 2017 č. j. OAM-1/LE-LE05-LE05-R2-2017, byla vyslovena nepřípustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“) a řízení o žádosti bylo zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný neshledal důvody pro meritorní posouzení nynější (opakované) žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce jako důvod podání opakované žádosti uvedl v podstatě pouze existenci dluhu na Ukrajině a obavu z jeho vymáhání, přičemž z výpovědi žalobce vyplynulo, že tento důvod mohl uplatnit již ve své předchozí žádosti. Uvedené obavy žalobce v (již pravomocně ukončeném) řízení o jeho předchozí žádosti tehdy nebyly posuzovány pouze jeho vlastním zaviněním.

[2] Krajský soud žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl. Ze správního spisu zjistil, že podruhé žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal dne 2. 1. 2017 v Balkové, poté co mu bylo uloženo správní vyhoštění. K důvodům žádosti uvedl, že nemá

politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, nemá s politikou nic společného, na území České republiky vstoupil v r. 2014 na základě maďarského povolení k pobytu. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině dluží peníze, proto si je potřebuje vydělat. Doma chtějí od něj dluh splatit, vyhrožují mu a na Ukrajině není žádná práce. Na Ukrajině bydlel v Zakarpatské oblasti. Na území ČR nikoho nemá, je si vědom nelegálního pobytu, pracuje na stavbách, pracovní povolení nemá. Žalovaný (původním) rozhodnutím ze dne 10. ledna 2017 č. j. OAM-1/LE-LE05-LE05-2017 správní řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřípustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Krajský soud však toto (původní) rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 10. 4. 2017 č. j. 62 Az 2/2017-53 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaného soud zároveň zavázal k podrobnějšímu zjištění skutkového stavu; žalovaný se totiž původně spokojil pouze s údaji uvedenými žalobcem ve formuláři žádosti o mezinárodní ochranu, žádné další informace k tvrzenému důvodu žádosti nezjistil.

[3] Krajský soud při přezkoumání nynějšího rozhodnutí žalovaného konstatoval, že ve spisu již je obsažen protokol o pohovoru se žalobcem. Z něj vyplynulo, že žalobce Ukrajinu opustil v r. 2014. Důvodem jeho odjezdu z Ukrajiny byla snaha vydělat si v zahraničí na splacení dluhu. Jiné problémy na Ukrajině neměl. Problémy s dluhem začaly začátkem roku 2014. Jeho existenci však žalobce ve své první žádost neuvedl, protože si myslel, že žádostí prodlouží pobyt v ČR, vydělá si peníze na splacení dluhu a pak odjede. Krajský soud shledal nedůvodnými námitky žalobce, že žalovaný nevyhověl výtkám ke zjištění skutkového stavu vyplývajícím z předchozího zrušujícího rozsudku. Dále uvedl, že svou první žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal 15. 5. 2015 a uzavřel, že žalobce ve své nynější žádosti neuvedl nové skutečnosti neuplatněné bez jeho zavinění v předchozím azylovém řízení. Proto je jeho žaloba nedůvodná.

[4] Rozsudek krajského soudu napadá nyní žalobce kasační stížností, již opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalobce tvrdí, že z pohovoru provedeného žalovaným 30. 5. 2017 vyplývá, že jeho dluh v době první žádosti sice již objektivně existoval, žalobce však tehdy ještě předpokládal, že jej bude schopen splatit. Proto obavy z vyhrožování ze strany věřitelů sice reálně existovaly, žalobce je však nevnímal jako důvod k udělení mezinárodní ochrany. Novou skutečností tedy z pohledu žalobce není samotná existence dluhu, nýbrž (nyní nová) obava žalobce z vymáhání dluhu věřiteli. Domnívá se, že se krajský soud dostatečně nezabýval těmito důvody, které jej k zamlčení dluhu vedly. Navrhuje zrušení rozsudku napadeného kasační stížností a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout. Zkrácení žalobce na jeho právech neguje, kasační námitky považuje za nedůvodné, navíc obdobné s žalobními námitkami, které již byly vypořádány krajským soudem.

[6] Nejvyšší správní soud především posoudil otázku přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Ve smyslu stabilizované judikatury tohoto soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39) je primárním úkolem Nejvyššího

správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Pokud takové otázky kasační stížnost nenastoluje, nemůže svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele. V posuzované věci zdejší soud důvody svědčící o přijatelnosti kasační stížnosti žalobce neshledal.

[7] Dle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 (citovaná judikatura dostupná z www.nssoud.cz) je hlavním smyslem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany postihnutí případů, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Uvedené podmínky mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávaní opakovaných žádostí. Judikatura Nejvyššího správního soudu rovněž akcentuje vlastní odpovědnost žadatelů o mezinárodní ochranu za úplnost jejich azylového tvrzení (tedy „azylového příběhu“). Povinnost tvrzení je podle závěrů ustálené judikatury zdejšího soudu vždy na žadateli (srovnej rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, či rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010 – 76.) Nelze navíc přehlédnout, že dle ustálené judikatury problémy se soukromými osobami (zde věřiteli žalobce) vůbec nejsou tvrzením svědčícím o azylově relevantním pronásledování, nepřistoupí-li k nim zároveň kvalifikovaná neschopnost státu poskytovat před pronásledováním ze strany soukromých osob ochranu (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 – 36). Krajský soud z žalobcova vysvětlení, proč existenci dluhu v předchozí žádosti zamlčel, při svém rozhodování vycházel a přezkoumatelně osvětlil, proč považuje toto tvrzení za nedůvodné. Vyjádřil i pochybnost o jeho pravdivosti.

[8] Kasační stížnost žalobce, respektive jeho případ, neobsahuje žádnou právní otázku, kterou by bylo nutno zodpovědět v zájmu sjednocování judikatury. Nejvyšší správní soud současně neshledal ani žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele a zakládalo by tak přijatelnost kasační stížnosti. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Protože Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po jejím doplnění zástupkyní žalobce (srovnej závěry usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2012, čj. 6 Ads 73/2012-17), nerozhodoval o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta; Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (§ 60 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

[10] Ustanovené zástupkyni žalobce přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za jeden úkon právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3100 Kč, a 300 Kč náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Zástupkyně žalobce (přes výzvu soudu) nijak nedoložila, zda je plátkyní

DPH, proto nebyla úhrnná částka odměny a náhrady hotových výdajů nijak navýšena. V souhrnu se tedy jedná o částku 3.400 Kč, která bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce (stěžovatele) nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 22. ledna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu